

Кабінет лікарки Назарі, за сім років до того

Усі, хто там був — чи вдає, що був, — кажуть одне: таблоїди помилились. Але ж ні, не зовсім.

У статтях писали: «Шарлотта Колберт залишилася неушкодженою». Це правда. Тоді як інші опинилися у хірургії чи лежали в морзі, я була в душі, зішкрібаючи їхню кров зі своєї шиї та плечей. Інших вивозили, а я вийшла сама — точніше, згідно з фото, мене вивели під руки медики.

Але я цього не пам'ятаю. Саме тому я, мабуть, тут.

Вони писали: «Не було жодних ознак». Це теж правда, якщо не знати, що шукати. А я й не знала. Заради бога, мені, зачарованій і незграбно закоханій, було лиш двадцять три роки. Я геть нічого не тямил.

Вони радо писали про криваві відбитки рук на білих стінах, про тріск, коли тіло — тіла — впало на землю. Масу плюща, що обвивала цю столітню будівлю. Правда. Правда. Правда.

(Цей довбаний плющ був геть ні до чого. Крім того, це взагалі була історія не про вбивство, так? Не для них. Вона була про «золоту молодь», блакитні очі й дуже дороге навчання у школі журналістики Університету Керрола. А вже загиблі — то був бонус.)

Іноді вони писали: «Шарлотта Колберт, жертва», а іноді: «Шарлотта Колберт, уціліла», — наче ніяк не могли визначитись.

Але насамперед ви маєте знати, лікарко Назарі: ніщо із цього не є правдою.

ОДИН

Зараз

«Не треба панікувати», — повторюю собі, як молитву.

— Відгук незмінний, — каже Волтер Монтегіу, шістдесятип'ятирічний президент *Chronicle*. — Шарлотто, нам треба більше шпальт.

Перед відповіддю роблю повільний ковток води — цього навчилася із нашої травневої статті про те, як залишатися зібраною на роботі. «Не відповідайте, поки точно не знатимете, що сказати», — радив наш кар'єрний тренер.

— Ми отримаємо на це більше ресурсів? Ви ж знаєте, я б залюбки розширила свою команду фактчекінгу. А ще один старший редактор міг би...

— Ні, — заперечує Волтер. — Може, наступного року.

— Наскільки більше шпальт ви мали на увазі? — На мить у моєму голосі з'являється вишуканіший британський акцент. Цього я навчилася раніше: що більше вдаєш із себе королеву, то американцям страшніше.

— Шістнадцять, — спокійно відповідає Волтер.

Чорт.

— Волтере, ви знаєте, що ми працюємо з мінімумом персоналу. — На жаль, Волтер також знає, що коли він скаже мені стрибати, я спитаю, як високо. — Я б залюбки виділила більше шпальт. Наша команда моди має кілька фантастичних ідей стосовно зйомок. — «Стосовно?»

Спокійніше, Шарлі. — Проте з нашими нинішніми можливостями я не...

— Шістнадцять шпальт, — каже Волтер. — Починаючи з третього кварталу. — Він дивиться на годинник. — Мені треба йти. Шарлотто, було дуже приємно, як завжди.

Приємно з Волтером, який очолив корпорацію два роки тому після смерті його батька, не було ніколи, жодного разу. Мене щойно призначили головним редактором «С» — недільного додатка до *Chronicle*, четвертої за охопленням газети в країні. Волтер запросив мене на обід і забризкав слиною, теревенячи про «добрі старі часи», коли «чоловіки могли бути чоловіками, а жінки — жінками». Я широко усміхалася, навіть дозволила його рукам «погріти» мої, але не більше. Це вперше він вимагав від моєї команди додаткових шпальт. Більше шпальт означало більше рекламодавців, а більше рекламодавців — більше грошей. Так само легко, як замовити лосось.

Тепер я цілую його в обидві щоки, чого навчилася, коли вперше приїхала до Нью-Йорка дев'ять років тому. Американці від цього хвилюються і губляться.

— Сподіваюся, ви чудово проведете час у Куршевелі. Будь ласка, передайте привіт Ліанні.

Як тільки він іде, я падаю на своє місце біля Алісії, моєї відповідальної редакторки.

— Він що, *жартує*? — Мій голос повернувся до напівбританського, напівньюйоркського акценту. — Ще шістнадцять *шпальт*? Ми ледь заповнюємо ті, що є.

— Можна вичавити ще чотири шпальти з рубрики «Подорожі». — Алісія тягнеться до свого блокнота і щось записує. — А ще розширити поради щодо вибору

подарунків у четвертому кварталі... Але на січень нам доведеться вигадати щось інше.

— Господи. — Я розгладжую штани і встаю. — Можеш залучити Крістін та Міру, коли повернешся? Я підіймусь хвилин за десять. Можливо, п'ятнадцять.

— Як скажеш. — Алісія махає рукою з манікюром на ліфт. — Ти ж не підеш сходами, ні? Це ж двадцять поверхів.

— Ще й як піду, — відповідаю. — Це краще за кофеїн.

Це *не* краще за кофеїн. Це потогінно й сумно, не кажучи «моторошно». Сходи завжди порожні, єдиний звук видають мої підбори, що цокають сходами. Моя команда вважає це особливим дивацтвом: «Ви ж знаєте, Шарлотта не втрачатиме можливості потренуватися!». Це частина образу, який я довго й тяжко культивувала: беземоційна керівниця, що працює більше, затримується довше й вимагає від підлеглих максимуму. Іноді надто завзяті стажисти чи нові редактори ходять сходами зі мною, використовуючи мою звичку як виправдання, щоб побути наодинці з босом, але це ніколи не триває довго. І слава богу.

Зупиняюся, щоб перевести дух, шукаючи у сумочці *Chanel* екстрасильний дезодорант, який ношу із собою саме на такий випадок.

Уже роками збираюся розв'язати проблему ліфта. Моя психотерапевтка Нур каже, що подолання травматичного спогаду починається з поступового зменшення чутливості: стояння у ліфті упродовж хвилини, не даючи дверям зачинитися; наступного разу — спуск лише на один поверх. Але я знаю, що у ліфті завжди хтось є. Працюю у *Chronicle*, відколи закінчила Керрол, й усіх знаю.

А навіть якщо когось не знаю — вони знають мене. Я відома завдяки своєму минулому, профілю у *Forbes* та робочій уніформі, від якої ніколи не відступаю (темні сорочки на гудзиках донизу та чорні штани: що не розлий — не видно). Іноді гадаю, що могла б прийти в суботу й попрацювати над цим.

Але ніколи так не роблю.

Зате литки у мене — як камінь.

Повертаюся на вісімнадцятий поверх, де у моєму кабінеті на мене чекає Міра. Вона очолює відділ подорожей — кучерява сила природи, здатна гори звернути, та лише якщо певна, що вся слава дістанеться їй. Повірити не можу, що моя помічниця Джулі просто дозволила їй тут вештатися. Доведеться нам іще раз поговорити про призначення зустрічей, *Джулі*.

— Ще чотири *шпальти*? — перепитує Міра, коли я заходжу. — Це ж божевілля, Шарлотто. З третього кварталу? Навіть не знаю, із чого нам почати.

Сідаю й чекаю.

Я вже працювала з людьми на кшталт Міри і знаю, як із цим упоратись. Я була б не проти чудової чашки чаю, поки це роблю.

— Це просто неможливо, Шарлотто! — голос Міри дедалі більше нагадує скиглення. — Ти ж *знаєш*, який мізерний у нас знімальний бюджет. Арт ніколи не дає достатньо добрих кадрів, а деякі макети, з якими ми маємо справу...

— Я тебе чую, Міро, — кажу. (Цього мене навчила моя перша начальниця у «С»: слів «Я тебе чую», а потім багатозначному мовчанню. Щоразу творить дива.) — Це справді складне завдання.

— Ще й яке, — плаксиво продовжує Міра. — Я просто...

— Гадаю, зустрінемося в середу. — Для більшого ефекту цокаю язиком і дивлюся на екран, наче вивчаючи свій календар. Монітор навіть не увімкнений. — Було б добре, якби ти могла підкинути кілька ідей щодо того, чим нам заповнити ці шпальти. Упевнена, ми зможемо знайти вихід.

Міра й далі витріщається на мене. *Господи*.

— Упевнена, ми зможемо це зробити, — повторюю я. — Дуже ціную твою важку працю.

Ось воно.

Обличчя Міри м'якшає з виразом задоволення від визнання.

— Дякую тобі, — каже вона. — Маєш рацію. Ми завжди знаходимо вихід, правда. — Вона промовляє «тобі» на британський лад, дещо інакше, ніж американці.

Не знаю, чи усвідомлюють люди, як часто вони скочуються у карикатурну британську вимову, коли намагаються мене вразити. Ніяк не вирішу, дратує мене це чи забавляє.

Коли Міра йде, я вмикаю монітор і пробігаю поглядом електронну пошту. Джулі розклала мої повідомлення по теках: «Термінове», «Запрошення» та «Ігнорувати».

Угорі переліку «Термінове» бачу імейл від Джордана Форда.

У рядку теми сказано: «Трохи новин».

— Джулі? — кличу я, і мій голос ледь тремтить. — Можна чашку чаю, будь ласка?

Ці імейли з'являються періодично. «Привіт, Шарлі», — так починався перший понад два роки тому.